

Entre regatos de nostalxia

Na cidade de Santiago de Compostela que chamaba fogar, os seus ollos eran oasis de melancolía. En cada mirada, lembraba as augas que unha vez fluían con gracia no seu especial Río Sar, como contos rumoreados por regatos antigos. A súa pel, marcada pola sede, ansiaba o toque húmido da choiva que só habitaba nas esquinas máis profundas da súa memoria. Na quietude da paisaxe sen orballo, os seus pensamentos eran regatos de nostalxia que esculpían leitos no terreo árido do seu corazón. Cada palabra que pronunciaba era unha pinga, unha promesa de humidade nun mundo onde a secura devoraba os ecos dos días pasados.